

Van de Redactie.

in schaduw heel diep-blauw, de Oosterlingen stil — poppen uit een Panopticum! — tus-schen hun kleurige waar, die stom druk is voor hèn: sina's-appelen, koperwerk, tapijten, al het bonte snuisterijenboeltje dat de blikken lokt van vrouwen en meisjes niet alléén. Of

derbont... Zoo is niet gansch het Oosten, maar zoo is wèl dat van de 1001-nacht-ver-tellingen.

Vaarzon Morel geeft den kinderen heel wat anders te aanschouwen. Indien hij had willen en kùnnen geven dat Oosten der nacht-

W. F. A. J. Vaarzon Morel, pinx.

ILLUSTRATIE UIT „UIT HET WONDERLAND”, DEEL III.

de vrouw zelve, gaande in een witten zak, verdwijnend door een smal deurtje met veel beslag van roestig ijzer en dan, binnen, zich ontpoppend tot het beschilderde, bont gekleede wezentje dat spinragweefsel draagt, maar bij tientallen van meters en bont, vlin-

derbont... Zoo is niet gansch het Oosten, maar zoo is wèl dat van de 1001-nacht-ver-tellingen. Vaarzon Morel geeft den kinderen heel wat anders te aanschouwen. Indien hij had willen en kùnnen geven dat Oosten der nacht-vertellingen zoo echt mogelijk, dan zou zijn werk een groote-menschen-vertaling van de 1001-nacht kunnen illustreeren. Nukan dit nooit. Maar dat behoeft immers niet. Wij mogen geen oogenblik vergeten dat de teekenaar had te volgen een tekst, den tekst van een verdienstelijken verteller, maar die er niet aan heeft gedacht wat meer in zijn vertelsels te leggen van het Oosten dan het-geen er in moest om de verhaaltjes. Van de echte verzameling hebben zijn vertelsels bijna niets essentiëls. 't Is geen verwijt, we zeggen het om den teekenaar te rechtvaardigen. Deze had dus met dat echte Oosten luttel te maken. Hij fantazeerde maar, heel aardig, en als fantazietjes moeten

we zijn werk beoordeelen, willen we hem geheel recht doen wedervaren.

Laten wij buiten beschouwing de kostuums, de wapenrustingen, de harnachementen van paarden, muilieren, olifanten, kijken wij maar eens naar de typen van mannen en vrouwen.